

Следъ като го измáниха добре, почнаха да го чешатъ на гребенъ, докато стане мекъ и коприненъ.

— Чудна риза ще имашъ, Милке, — казаха ѝ пакъ сестритъ. Но Милка още не вѣрваше и си казваше: „Где е тука ризата?“. Ленътъ сега прилича на Василчовата коса, а не на риза.

3.

Настанаха дългитъ зимни нощи. Сестритъ на Милка направиха отъ лена кждели и почнаха да предатъ.

„Това сж нищки, — мислѣше си Милка — а где е ризата?“.

Минаха зимата, пролѣтъта и лѣтото. Настана есеньта. Сглобиха стана въ избата, туриха основата, и майка ѝ и сестритъ ѝ почнаха да такатъ. И Милка видѣ, какъ се тъче платно.

Когато платното бѣ готово, презъ пролѣтъта го избѣлиха на рѣката, и отъ сиво стана бѣло като снѣгъ. Тогава майка ѝ скрои ризи на нея и на братчето ѝ, а сестритъ ѝ ги ушиха.

Милка чакъ тогава разбра, че ризата наистина расте по полето, но трѣбва трудъ, докато стане готова за обличане.

Ант. Христовъ

